

Και ὡς σκιὰν ἐκλείπονσαν εἰς τοῦ φωτός τὸ ρεῦμα,
Ὡς φροῦδον διαρ, εἶδον
Τὴν αἰσθητὴν μου φεύγουσαν ἐν μέσῳ τῶν ἐλπίδων.

ὦ φίλλα, φίλλα! πείσατε, κ' εἰς τῆς μητρός μου
τ' ὄμμα

Τὸ τεθλιμμένον κρήφατε τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα,
Ὅπως θά κρύπτη αἴθριον τὸ ἔρημὸν μου πῶμα.
Ἀλλ' ἂν προσέβη ἀπλεκτος ἡ τῆς ζωῆς μου φίλη,
Νὰ κλαύσῃ, ὅταν ὁ ἀσπὴρ τοῦ σκότους ἀνατείλῃ,
Ὅθροῦς σας τὴν εὐγνώμονα σκιὰν μου ἅς ἐγείρῃ.

Εἶπερ, ἀπῆλθε... πλὴν χωρὶς νὰ ἐπαρέβη πλέον...
Τὸ φίλλον, ὅπερ ἔσχατον ὁ γάτος εἴχε γθείρει,
Τῆς τελευταίας ἔπεσεν ἡμέρας του σημιόν.
Τὸν τάφου του ἀνῶρουξαν δροῦς τινας πηστόν...
Ἀλλ' ὄμμα τὸ μνημεῖόν του δὲν ἐπεσκέφθη καὶ ν
Νεάνιδος περθίμιον

Καὶ ὁ περὶ τὸν ἀγρῶν, ὁ πλάτος τῆς ἐρήμου
Μὲ τὸ βραδύ του βῆμα

Ταράττει μόνος τὸ σιγῶν τοῦ τεθνεώτος μῆμα
Σέρος.

6 Σεπτεμβρίου.

ΜΥΡΩΝ.

ΘΗΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 28.)

Δὲν ἐνθυμοῦνται τότε ὅτι δυνατὸν εἶναι νὰ νικῶσιν ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας τὰς ὁποίας μὲ τόσον ἐπιτηδειότητα αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ τὰς μετοχετεύσωσιν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ ἐνδικηθῶσι τρόπον τινὰ τὴν ὕβριν ἣν ἀπ' αὐτοῦς ὑπέστησαν, καὶ ὅτι δὲν θέλουσι δυναθῆναι ν' ἀντισταθῶσιν; Νομίζουσι οἱ τοιοῦτοι ὅτι αἱ ἀδικαίαι αὐτῶν πρὸς τὰς γυναῖκας δὲν τοὺς βλάπτουσι διόλου εἰς τοῦ κόσμου τὴν ὑπόληψιν, καὶ διὰ ταῦτα παντὶ θένει ἐπιθυμοῦν ὑποχειρίους τὰς σεβαστάς γυναῖκας νὰ κάμουν; Γνωρίζετε, ὦ ἄνδρες, ὅτι τὰ εὐθραυστα ταῦτα εἶδωλα, τὰ ὁποῖα σήμερον λατρεύετε, συντρίβονται αἴθριον καὶ διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ ἀτιμίας δὲν τοῖς προσφέρετε ὑπερασπιστὴν ἄλλον ἢ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, καὶ πολλάκις καὶ αὐτὴν τὴν αὐτοκτονίαν; Ἄλλ' ἄρα τόσον ἄπιστον, πόσον κούφην ψυχὴν πέπτωται νὰ ἔχουν οἱ ἄνδρες; Διὰ τοῦτο ἄρα ἐθέσπισαν νόμους διὰ πᾶν κακούργημα καὶ παρέλειψαν νὰ τιμωρήσωσιν ἐκεῖνους οἵτινες κατασπαράττουσι τόσας εὐαισθητοῦς ψυχὰς, οἵτινες δολοφονοῦν τὰς ἐξαπατηθείσας ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις των, γυναῖκας; ἄρα δὲν πρέπει δι' αὐτὸ τοῦτο οἱ ἄνδρες νὰ σεβασθῶν τὰς γυναῖκας; ἄρα δὲν πρέπει νὰ εἴπωσι καθ' ἑαυτοὺς — μήπως ὅ,τι πράττομεν διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων πάθωμεν καὶ ἡμεῖς; ἢ μήπως ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἠθικὴ ὡς πρὸς τὰς καρδίας

των ἔχει ὑπέρυκτον τὴν θέλησίν των, ἐνῷ ἄτοπόν τι δὲν δύναται νὰ προκύψῃ εἰς αὐτοὺς; Πόσον ὁμοῦς ἀπατῶνται! ἡ ἠθικὴ εἶναι μίαν καὶ ἀδιαίρετος καὶ ἀπαιτεῖ ἀνταπόδοσιν, ἄλλως δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ εἰς μάτην ζητοῦν δι' ἀδίκου θελήσεως νὰ ὑστερήσωσι τὰς γυναῖκας τοῦ ἀναφαιρέτου αὐτῶν δικαιώματος δι' οὐ δύνανται νὰ τοῖς εἴπωσιν, ὅτι, ἀφοῦ ἀπαιτῆτε πίστιν καὶ τιμὴν ἀπὸ ἡμᾶς, δικαιοῦμεθα τὸ αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ σας, δὲν δύνασθε λοιπὸν ἐκ μονομερείας νὰ ὑστερήσητε τὴν ἡμίσειαν ἀνθρωπότητα τῶν δικαιωμάτων τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἡμᾶς ἐδώρησατο. Ἐὰν θέλητε νὰ συμπήξωμεν συμφωνίαν, πρέπει ἡ ἁρμονία καὶ ἡ αὐτοπάθεια νὰ στεφανώη τὰς πράξεις μας!

Αἰσθάνομαι λύπην καιρίαν τῇ ἀληθείᾳ, δι' ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν σκέπτονται ὡς πρέπει περὶ τῆς γυναικός; φροντίζουσι, ναί, νὰ τὴν διδάξωσι καὶ νὰ τὴν φωτίσωσι, ἀλλὰ πάσχουσι καὶ νὰ τὴν διαφθεύωσι. Πράττουσι δηλαδὴ δύο ἀντιθέτους πράξεις, αἰτινες εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀπωλέσωσι καὶ τούτους καὶ ἐκεῖνας, ἀλλὰ ποῦ ἄγομεν, ποῦ φερόμεθα ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας; Διατί δὲν αἰσθανόμεθα τὸν ἀληθῆ προορισμὸν μας; Κατηγοροῦμεν τὸν ἄσωτον υἱὸν, τὸν διεσθαρμένον καὶ ἀκόλαστον νέον, ἀλλὰ τὸν συναναστρεφόμεθα, διότι οἱ ἀποκτήσεις του ἡμᾶς γαργαλίζουσι, καὶ τὸν ἐκλέγομεν νυμφίον τῆς θυγατρὸς μας καὶ ἀδελφῆς, διότι εἶναι ἀγγίχινος, ἔχει παρὸν, προπαρασκευάζει μέλλον, κατηγοροῦμεν ὁμοῦς καὶ τὴν ἀπατηθείσαν νέαν, τὴν οἰκτεροῦμεν, ἀλλὰ τίς τῶν ἀνδρῶν δέχεται αὐτὴν πλέον ὡς σύζυγον; οἱ πάντες τὴν περιφρονοῦν διὰ σύζυγον καὶ οἱ πάντες τὴν θεωποιοῦσιν διὰ νὰ τὴν ἀπατηθῶσιν ἐκ νέου ἄρα λοιπὸν ὁ νέος καὶ ἡ νέα, μολονότι ἀμφότεροι ἐπραξαν ἀνηθικούς πράξεις καὶ ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν καὶ εἰς πλεονα μάλιστα ὁ νέος, ὅστις, ὡς λέγουσι οἱ σοφοί, ἔχει περισσότερον νοῦν ἀπὸ τὴν νέαν καὶ ἐπομένως ἔπρεπε νὰ σφάλῃ ὀλιγώτερον, μολαταῦτα ἐνώπιον τῆς κοινωνίας, τῆς ἀδίκου κοινωνίας, δὲν κρίνονται μὲ τὴν αὐτὴν στάθμην, ὁ νέος ἐπανέρχεται εἰς τὴν κοινωνίαν, ὡς μηδὲν πράξας, ἡ δὲ νέα, ἡ ἀθλία νέα περιφρονεῖται, καταλιμπάνεται, διαφθείρεται! Σὰς ἐρωτῶ ὅθεν, ὦ Βουλευταὶ καὶ Γερουσιασταὶ νομοθέται τῆς Ἑλλάδος, σας ἐρωτῶ, ὦ ὑπουργοί, οἱ κρατοῦντες ἐπὶ τῶν ὤμων σας ὡς τιτάνες, τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, σας ἐρωτῶ, ὦ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, διατί δὲν διεβουλεύητε μέχρι τοῦδε περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου; ἐγεννήθητε ἄρα διὰ νὰ διαιρῆτε καὶ διχονοῆτε, διὰ νὰ θησαυρίζητε καὶ ἐπαινεῖσθε ὡς καλοὶ συγγραφεῖς, ὡς ἐκλεκτοὶ ποιηταὶ καὶ ῥήτορες ἢ διὰ νὰ ἐλευθερώνητε τὸν λαόν, ὅστις σας τρέφει καὶ ἐνδύει μετ' ὅν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, ἀπὸ τὰς καταπίσεις καὶ τὸν φωτίζητε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ἢ μήπως καὶ ἤδη ἤλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ Φιλίππου, ὅτε καὶ συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες καὶ ὑπουργοὶ καὶ δικασταὶ μισθοδοτούμενοὶ παρ' αὐτοῦ, ἢ ἀμεριμνῶντες πα-

ρὶ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηνᾶς, εἰώπων ἢ ἐφώναζον κατὰ τῆς πολιτείας των καὶ ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου, διακαίουντες τοὺς φίλους του καὶ ἀδικοῦντες τοὺς ἐχθροὺς του! Ἀλλοίμονον δὲν βλέπετε ὅτι περιπατοῦμεν ὡς ὁ καρκίνος ἀντιστρόφως; Εἶναι δίκαιον, λέγομεν ταπεινῶς, ὅτι ὡς περιφρονοῦμεν τὴν διεφθαρμένην νέαν, πρέπει νὰ περιφρονήσωμεν καὶ τὸν ἀκόλαστον νέον, ὅτι, ὡς ταύτην δὲν θέλομεν σύζυγον, οὕτω ν' ἀποδιώκωμεν καὶ τὸν νέον ὡς σύτροφον πρέπει, καὶ οὕτως εἰμὶ βέβαιοι; ὅτι θέλει ἐκλείψει ἡ διαφθορὰ ἥτις πρὸ πολλοῦ καταμαστιρίζει τὸν ἀρτίσυστατον κοινωनीαν μας. Εἶναι ἤδη καιρὸς, καλοῖ μου συμπολίται, νὰ συναίσθανθῆτε τ' ἀληθῆ χρέη σας πρὸς τὴν κοινωनीαν καὶ νὰ σώσητε τῆς ἀδίκου περιφρονήσεως τὸ ἥμισυ μέρος τῆς ἀνθρωπίντητος, εὐρητε ὅθεν τὰ μέσα ἅπερ εἶναι πρόχειρα. Ἀρκεῖ νὰ θέλητε, ὦ νομοθέται, νὰ τὰ νομοθετήσητε, ἀρκεῖ νὰ ἐπιθυμήτε, ὦ ὑπουργοί, νὰ τὰ πραγματοποιήσητε, ἀρκεῖ ν' ἀποφασίστητε, ὦ σοφοί, νὰ διδάξητε καὶ νομοθετήσητε, καὶ τὰ πάντα εὐδοοῦνται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἀλλὰ πόσα καλὰ ναυχοῦν καθεκᾶστην καὶ δὲν φροντίζομεν νὰ τὰ σώσωμεν καὶ δὲν φροντίζομεν νὰ λάδωμεν συμπάθειαν καὶν τινὰ; ἀλλοίμονον πόσον κακῶς σκεπτόμεθα καὶ πόσον χαμερπῶς ἀποφασίζομεν! Δεγόμεθα ἐλευθεροὶ καὶ θέλομεν πάσχει πάντοτε ἐὰν δὲν πραγματοποιήσωμεν τὴν ἠθικὴν, ἐὰν δὲν τιμωρήσωμεν τὴν κακίαν καὶ ἐὰν δὲν ἀποσκυβαλίσωμεν τὴν ἀνισότητά.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ Αὐγουστος ἀποθνήσκων κατέλιπεν ἐν τῇ διαθήκῃ του τριακοσίους σεστερσίους εἰς ἕκαστον πολίτην ῥωμαίων, ἐκτελεστὴν δὲ καὶ διανομέα τοῦ κληροδοτήματος κατέστησε Τιβέριον τὸν διάδοχόν του. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Τιβέριος ἀνέβηκε τὴν διανομὴν, ἀστείος τις θέλων νὰ τὸ ὑπενθυμίση εἰς αὐτόν, μετεχειρίσθη τὸν ἐξῆς τρόπον, ὀλέθριον αὐτῷ ἀποβάντα. Βλέπων διὰ τῆς δημοσίας πλατείας παραπεμπόμενον εἰς τὸν τάφον νεκρὸν τινὰ ἐπλησίασεν εἰς αὐτόν καὶ τῷ ἐλάλησεν εἰς τὸ οὖς. Ἐρωτηθεὶς δὲ τί ἄρα εἶπεν εἰς τὸν νεκρὸν, ἀπεκρίθη. « Παρήγγειλα εἰς αὐτὸν νὰ εἶπῃ εἰς τὸν Αὐγουστον ὅτι ἀκόμη ὁ λαὸς δὲν ἔλαβε τὸ πρῶ αὐτοῦ καταλειφθὲν κληροδοτήμα. Ἄλλ' εἰς τὸν Τιβέριον δὲν εὐπρέστησεν ὁ ἀστεῖσμός, διὸ προσκαλεσάμενος τὸν ἀστείον, καὶ μετρήσας αὐτῷ τοὺς τριακοσίους του σεστερσίους ἀπέστειλεν αὐτὸν ἔπειτα εἰς θάνατον, εἰπών. Ἰπαγε σὺ αὐτὸς νὰ βεβαιώσης τὸν Αὐγουστον ὅτι ἔλαβες τὸ κληροδοτήμα τὸ καταλειφθὲν σοι παρ' αὐτοῦ.

==o==

Ἄντισυνταγματάρχης τις Πρώσσοι, εἰς διαθυσμότητα τεθείς ἅμα ὁ πόλεμος τοῦ 1756 ἐτελείωσε,

δὲν ἐπαύετο παρακαλῶν τὸν βασιλέα νὰ τὸν θέτῃ εἰς ἐνέργειαν. Τοσοῦτον δὲ φορτικός κατέστη ὥστε ὁ μονάρχης ἀπηγόρευσε νὰ τὸν ἀφήσωσιν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτόν. Χρόνον τινὰ ὕστερον, λίβελλός τις ἀνεφάνη κατὰ τοῦ βασιλέως. Ὁσον δὲ ὀλίγον καὶ ἂν ἐφρόντιζε Φριδερίκος ὁ Μέγας, περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων, ἢ αὐθάδεια ὅμως τοῦ σατυριστοῦ τοσοῦτον διήγειρε τὴν ὀργὴν του ὥστε ὑπεσχέθη πεντήκοντα χρυσοὺς εἰς τὸν καταγγεῖλαντα αὐτόν. Τοῦτο μαθὼν, ὁ ἀξιωματικὸς ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλέα ὡς ἔχων νὰ διακοινώσῃ αὐτῷ σπουδαῖον ἀπόκρυπον, καὶ εἰσάγεται. Μεγαλειότατε, λέγει τότε τῷ βασιλεῖ, πεντήκοντα χρυσοὺς ὑπεσχέθης εἰς τὸν καταγγεῖλαντα τὸν συντάξοντα λίβελλον τινὰ κατὰ τῆς Μεγαλειότητός σου; ὁ συντάξας τὸν λίβελλον τοῦτον εἶμαι ἐγὼ καὶ φέρω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοὺς πόδας σου. Ἀλλὰ τήρησον τὸν βασιλικὸν σου λόγον, καὶ ἐνῷ τιμωρῆς τὸν ἔνοχον, ἀπόστειλον εἰς τὴν πτωχὴν σύζυγόν του καὶ τὰ πεινῶντα τέκνα του τὴν ὑποσχεθείσαντῶ καταγγεῖλαντι ἀμοιβήν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐκόλως ἀνεγνώρισε τὸν σατυριστὴν καὶ ἐξεπλήχθη διὰ τὸ βάραθρον εἰς ὃ ἡ ἀνάγκη ἐξώθησε ἀξιωματικὸν ἱκανὸν καὶ γενναῖον κατὰ τὰ ἄλλα. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; αὐτὸς ὠμολογεῖ τὴν ἐνοχὴν του. « Ἰπαγε πάραυτα εἰς Σπανδῶ, λέγει ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰς ἀλύσεις τοῦ δεσμοτηρίου περιμενε τὰ ἀποτελέσματα τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ βασιλέως σου. — Ἰπακούω, βασιλεῦ, ἀλλ' οἱ πεντήκοντα χρυσοί; — Ἡ σύζυγός σου θὰ τοὺς λάβῃ ἐντὸς δύο ὥρων. Σὺ δὲ λάβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ φέρε αὐτὴν εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ φρουρίου Σπανδῶ, ὅστις δὲν θέλει τὴν ἀνοίξῃ παρὰ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ ἀξιωματικὸς λοιπὸν κινεῖ καὶ φθάνει εἰς τὸ τρομερὸν δεσμοτήριον ὅπερ προσδιορίζεται ὡς κατοικία του αἰώνιος ἴσως, καὶ παραδίδει τῷ φρουράρχῳ τὴν ἐπιστολὴν. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ὁ φρουράρχος ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολὴν, περιέχουσαν τὰ ἐξῆς. « Δίδω τὴν διοίκησιν τοῦ Σπανδῶ τῷ κομιστῇ τῆς προύσης, ὅστις θέλει ὑποδεχθῆ μετ' ὀλίγον τὴν σύζυγόν του μετὰ τοὺς ὑποσχεθέντας πεντήκοντα χρυσοὺς. Ὁ δὲ παρὼν διοικητὴς τοῦ Σπανδῶ μετατίθεται εἰς Β. . . ὑπὸ τὴν αὐτὴν ιδιότητα, παρέχω δὲ αὐτῷ τὸν προβιβασμὸν τοῦτον πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεών του. »

Ἰπογεγραμμένος
Φριδερίκος.

Περίληψις.

Οἱ Χρυσοθήρη, συνέχεια. — Ἡ Μετάνοια, συνέχεια. — Σκηνογραφίαι ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Ἀρχαιολογία. — Ὀλυμπιον. — Ἀλημιστὴς τοῦ 18. αἰώνος. — Ποιήσεις. — Ἠθικαὶ Μελέται, περὶ Γυναίκος. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. Ὀλύμπιον. — Ὁ Μοῦρτος.

Παράρτημα ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόννης.